ATENEU DIVERS

BUTLLETÍ FAMÍLIES OCTUBRE 2025

WWW.ATENEUDIVERS.CAT

ATENEUDIVERS@ATENEUDIVERS.CAT

@ATENEUDIVERS

932.372.716

DM, DC I DJ DE 17H A 19:30H

DIMECRES DIA 8 D'OCTUBRE L'ATENEU ROMANDRÀ TANCAT I ELS TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ATENEU DIVERS ESTAREM TREBALLANT EN LA IMPLEMENTACIÓ DE LA METODOLOGIA SAPIENS.

SUMARI

EDITORIAL

LITERATURA I POLÍTICA

NO, NO M'HE FUMAT RES

UNA BONA NOTÍCIA

ELLA

LES XARXES SOCIALS

KNEECAP, POLÍTICA, LLENGUA I DIVERSIÓ

EDITORIAL
HOMENATGE ALS/LES ACOMPANYANTS QUE HAN REALITZAT VIATGES D'ESTIU 2025

Quan tanquem els ulls i pensem en els viatges d'estiu, ens venen imatges de riures, descobriments i aventures compartides. Però darrere de cada instant hi ha un fil invisible que ho fa possible: la presència constant dels/de les acompanyants.

Ells i elles no són només persones que vetllen per la logística, els horaris o la seguretat. Són ànimes que posen el cor al servei dels altres, que transformen un trajecte en una experiència, i una experiència en un record que quedarà per sempre.

L'acompanyant és aquell/a que es desperta abans que la resta, que té la motxilla plena d'imprevistos solucionats i, sobretot, que sap llegir els silencis i les emocions de cadascú. El seu compromís no es mesura en hores, sinó en detalls: un gest de complicitat, una mirada que dona confiança, una paciència infinita davant el cansament i la il·lusió intacta encara que el dia sigui llarg.

A l'Ateneu Divers sabem que la vocació no es pot ensenyar, es porta dins. I és aquesta vocació la que converteix cada viatge en una lliçó d'humanitat. Ells i elles són la prova que l'oci inclusiu no és només organitzar activitats, sinó teixir vincles, obrir camins i fer possible que cadascun dels nostres socis i sòcies se senti protagonista de la seva aventura.

Per això aquest mes d'octubre volem dir gràcies. Gràcies per l'ànima, per la dedicació i per la manera com feu de cada pas una oportunitat per créixer junts. Sense vosaltres, els viatges serien desplaçaments; amb vosaltres, esdevenen experiències transformadores.

No hi ha millor definició de compromís que la vostra tasca. Sou el motor invisible de l'estiu i la raó per la qual podem seguir dient, amb orgull: a l'Ateneu Divers, viatjar és molt més que moure's d'un lloc a un altre, és descobrir el món acompanyats de persones que ens fan sentir a casa.

ESCRIT: LAURA GONZÁLEZ

NO NO M'HE FUMAT RES: CIUTATS ACCESSIBLES

Quan llegim als diaris o escoltem a les notícies que es demana més accessibilitat a les ciutats, tots imaginem ràpidament les mateixes coses: rampes ben posades, ascensors que funcionen, semàfors amb so o voreres més amples.

I és cert, tot això és imprescindible i bàsic per garantir que tothom pugui moure's lliurement. Però sovint ens quedem només amb la part més visible de la pel·lícula. L'accessibilitat no s'acaba en el ciment ni en les baranes metàl·liques: també té a veure amb les actituds, amb el llenguatge que fem servir i amb la manera com organitzem la vida col·lectiva. És a dir, podem tenir una ciutat plena de rampes i, tot i així, mantenir portes invisibles que deixen fora molta gent.

Accessibilitat és que ningú es quedi sense entendre el que passa a una assemblea perquè el llenguatge és massa complicat. Accessibilitat és que el preu d'una activitat no deixi ningú fora, Accessibilitat és que tothom tingui l'oportunitat d'opinar i que l'opinió sigui escoltada de veritat, encara que costi més expressar-la.

Per això diem que l'accessibilitat també és emocional i comunitària. No serveix de res tenir rampes si després hi ha portes invisibles que deixen gent al marge.

A l'Ateneu Divers intentem practicar una accessibilitat total: que tothom entri físicament, però també que tothom se senti part de la festa, tingui veu i pugui aportar. En resum, que la vida no tingui portes tancades.

I no, no m'ho he fumat: us convido a mirar-ho amb ulleres noves. Potser l'accessibilitat comença quan ens preguntem: aquí, qui falta?

ESCRIT: LAURA GONZÁLEZ

LES XARXES SOCIALS

Aquest mes després d'un període estival en la que hem tingut més temps per descansar m'agradaria fer una reflexió en la relació de les persones amb discapacitat amb les xarxes socials, que si bé ofereixen oportunitats, també tenen certs riscos, i per a les persones amb discapacitat intel·lectual aquests riscos poden ser més intensos.

Quins son els riscos d'addicció a les xarxes socials:

- **Dedicar un temps excessiu de connexió:** poden perdre hores navegant i deixant de banda altres activitats necessàries
- **Recerca de validació:** els "likes" i comentaris poden convertir-se en una font d'autoestima fràgil i depenent.
- **Vulnerabilitat davant l'engany:** és més fàcil que confiïn en desconeguts i puguin patir abusos o assetjament.
- **Dificultat per gestionar frustracions:** si no reben resposta, poden sentir-se rebutjats o angoixats.

Conseqüències possibles:

- **Aïllament social** fora de les pantalles.
- **Problemes de son, ansietat** o dependència emocional.
- **Risc de ser manipulats** o explotats.

Estratègies de prevenció i acompanyament:
Aquells consells ens poden ajudar per acompanyar als nostres familiars.

1- **Establir límits clars de temps** d'ús amb horaris pactats.

2- **Treballar habilitats digitals:** explicar amb exemples què és segur compartir i què no.

3- **Fomentar activitats alternatives:** esport, art, teatre, excursions, que donin satisfacció fora de la pantalla.

4- **Acompanyament actiu:** compartir estones a les xarxes amb ells, preguntar què miren i què els agrada.

5- **Parlar de riscos** de manera senzilla, sense por, però amb claredat.

6- **Crear espais de suport entre iguals:** grups on puguin parlar del que fan a xarxes i reflexionar.

✨Les xarxes no han de ser un enemic, sinó una eina ben gestionada. Amb acompanyament i educació digital, es pot transformar el risc en oportunitat.

ESCRIT: MAITE RUIZ

LITERATURA I POLÍTICA (A PROPÒSIT DE LA GUERRA DE GAZA)

El 7 d'octubre d'enguany es compleixen dos anys de l'inici de la guerra de Gaza, la més mortífera per als palestins en tota la història del conflicte àrab-israelià. En homenatge a totes les víctimes innocents, als morts i als desplaçats d'aquesta guerra que a hores d'ara ja es pot qualificar de genocida, us parlaré d'un llibre que des de la literatura aborda els orígens de la confrontació entre palestins i israelians. Aquest llibre és «Retorn a Haifa», de Gassan Kanafani (1936-1972), publicat en català a Club Editor.

La família de Kanafani, que vivia a Jafa, es va haver d'exiliar el 1948 quan es va crear l'estat d'Israel. En el periple de l'exili va viure al Líban, Síria i Kuwait. Va ser escriptor, periodista i un activista polític palestí d'esquerres (va ser cofundador del Front Popular per l'Alliberament de Palestina). Va morir a Beirut, amb només 36 anys, en un atemptat del Mossad amb una bomba al seu cotxe. Malgrat la mort prematura, va deixar una obra considerable que encara avui és molt valorada a la literatura àrab.

«Retorn a Haifa» conté dues narracions. A la que dona títol al llibre, una parella de palestins, el Saïd i la Safia, tornen a la seva ciutat, Haifa, d'on van ser expulsats de manera expeditiva el 1948.

Ells han refet la seva vida a Ramal·la però quan, quasi 20 anys després, els deixen passar, hi tornen per intentar saber què se'n va fer del seu fill, llavors un nadó, que en el moment de l'expulsió es va quedar a la casa familiar, que no van poder recuperar de cap manera i de qui no n'han sabut mai més res. Arriben a la ciutat i els records amargs emergeixen amb força; quan aconsegueixen arribar a casa seva, que encara segueix dempeus, veuen que està ocupada. Truquen a la porta i què es troben? Com que no vull fer cap espòiler, només diré que després d'una escena dolorosíssima i humiliant, aquells pares segurament haurien preferit no tornar; a més, ells que han viscut amb resignació el seu destí, en aquell moment i amb tota la raó senten néixer la llavor del ressentiment i l'instint de rebel·lió. Evidentment, Saïd i Safia són personatges de ficció i la seva història concreta també, però el trauma que ells viuen i la reacció que tenen és realista, forma part de les vivències col·lectives de milers de palestins. I, per això, ens desvetlla l'empatia i ens commou.

Les escasses vuitanta pàgines d'aquesta narració són una petita joia literària que ens remet a una punyent realitat històrica que avui encara ens resulta amargament actual. Si la llegiu, no us decebrà!

ESCRIT: ESTHER CENTELLES

UNA BONA NOTÍCIA

Divendres passat vàrem conèixer amb una bona notícia per les mares o pares de persones amb discapacitat. El Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha establert, que la prohibició de la discriminació indirecta per motius de discapacitat, també, s'aplica als pares i mares i familiars cuidadors que necessiten adaptar la feina per poder tenir cura dels seus fills amb discapacitat.

La sentència respon al cas d'una treballadora a Itàlia a qui l'empresa va negar un horari fix per atendre el seu fill amb una discapacitat greu. El Tribunal reconeix que la Directiva Europea contra la discriminació inclou la "discriminació per associació" i obliga les empreses a adoptar mesures raonables perquè els progenitors puguin exercir aquestes cures.

És una bona notícia perquè posa de manifest una realitat que les famílies del col·lectiu pateixen des de fa massa temps i que ja no pot quedar sense resposta. La conciliació no és un privilegi, és un dret

ESCRIT: CARME LÓPEZ

ELLA

És veritat allò que diuen que un cop hi convius et canvia la manera de viure. És com tenir filles que et canvia tot d'un dia per l'altre.

De qui parlo és un ésser viu que amb el seu lenguatge de mirades i els seus moviments es fa entendre.

Mirades d'afecte,mirades intenses,mirades de pors, mirades de penediment i moltes mirades més que et fan comprendre que és un element important dins la família. He de dir, que les mirades més divertides és quan em vol dir que ella no ha trencat mai cap plat!!!

I ara que dic plat.. vigileu el vostre perquè a les hores dels menjars t'aguaita, et vigila i si estàs distret..menjaràs una mica menys. Quan de vegades estem sols ella i jo, uns dies, arribem a l'acord de "viu i deixa viure" i d'aquesta manera tots fem allò nostre sense molestar-nos els uns als altres. Això si, sempre intenta estar al meu costat així se sent segura i jo també em sento més acompanyat.

A les nits cadascú dorm per separat però arriba un moment en què ens trobem i al final ens despertem l'un al costat de l'altre.

Les passejades no són gens romàntiques, anem a per feina, jo intentant que faci les seves coses i ella seguint camins que han realitzat altres per tafanejar qui ha passat pel lloc.

La convivència amb ella és meravellosa, juguem, correm, ens amaguem, ens arraulim… però com que jo vull estar lliure, la torno a les seves mares que ja l'enyoren. Quan ens acomiadem cadascú en el seu llenguatge ens diem …fins ben aviat!!!

ESCRIT: JOSEP BATLLORI

KNEECAP , POLÍTICA, LLENGUA I DIVERSIÓ

La pel·lícula narra l'origen del grup de rap KNEECAP, format a Belfast, que utilitza l'irlandès com a llengua de rebel·lia i expressió artística. Amb un to còmic i transgressor, la història mostra com tres joves amb passats complicats (drogues, conflictes socials i identitaris) troben en la música una eina per desafiar el sistema, criticar l'opressió política i connectar amb una joventut desil·lusionada.

La trama juga amb elements de biografia fictícia però amb un fons real: la lluita per revitalitzar l'irlandès i la crisi identitària a la Irlanda del Nord post-Troubles.

La pel·lícula mostra com el rap es converteix en un vehicle modern i rebel per reviure l'irlandès, llengua marginada durant dècades. Les lletres del grup són directes, plenes de consciència social i reivindicació cultural.

Els joves protagonistes representen una generació que no s'identifica amb el passat violent del seu territori ("The Troubles"), però que alhora rebutja la assimilació cultural britànica. La música és la seva eina per definir-se.

KNEECAP utilitza l'humor negre, l'exageració i la provocació per criticar l'Estat, el capitalisme i les normes socials. La pel·lícula qüestiona: "És la rebel·lia una forma d'art o una necessitat?".

El consum de drogues (representat de forma explícita i còmica) simbolitza tant l'escapisme com la resistència en un context de desesperança. No es glorifica, sinó que es mostra amb totes les seves contradiccions.

S'exploren les tensions encara vives entre comunitats, el paper de la policia (PSNI) i la burocràcia política, tot això amb un toc d'ironia àcida. La pel·lícula defensa que l'ar
t (especialment el marginal) pot ser més eficaç que els discursos polítics per mobilitzar les masses i crear identitat col·lectiva.

ESCRIT: MARKOX

ATENEU DIVERS

Octubre 2025

@ateneudivers